

HỒI 60

RÒNG RẢN GẶP NHAU

Anh nắng ban mai tà tà xuyên qua cửa sổ, chiếu thẳng vào chiếc giường, chiếu ngay lên chiếc thân đầy đặn căng phồng nhựa sống của Nhiễm Hương.

Toàn thân nàng gần như phô trương tất cả, nàng ôm lấy chiếc gối bằng đôi tay phẳng phất vùng vằng...

Trầm Lãng bước vào, tia mắt chạm ngay vào những đường cong tuyệt mỹ và chàng ta chột mím cười:

- Hãy còn chưa dậy à?

Nhiễm Hương chớp chớp làn mi cong vút, giọng nàng ngái ngủ nhưng vẫn trong:

- Đang đợi đây nè, không thấy à? Một người đàn ông đứng trước sự mời mọc sẵn lòng mà lại cứ cự tuyệt, thì đó là một người đàn ông... chết.

Trầm Lãng cười:

- Đã mấy ngày rồi, bữa nay mới biết tôi là con người “chết” à?

Nhiễm Hương vụt ngồi dậy quăng chiếc mền xuống đất và nhảy lên nghiêng răng đậm thình thịch:

- Người chết... người chết. ...

Trầm Lãng lại im lặng mím cười:

Nhiễm Hương rít lên:

- Không phải người chết, mà công tử không phải là ... người nữa.

Trầm Lãng cười:

- Đừng có giận nữa, trang điểm đi, Khoái Lạc Vương sắp tới rồi. Nghe nói hần không bao giờ cự tuyệt trước cái mời của người đẹp.

Nhiễm Hương trở mắt:

- Thật hần đến à?

Trầm Lãng nói:

- Có lẽ đến sớm hơn ngày dự liệu nữa.

Nhiễm Hương hỏi:

- Sao công tử biết?

Trầm Lãng nói:

- Tôi vừa gặp Cấp Phong Ky Sĩ, môn hạ của hấn.

Nhiễm Hương kêu lên:

- Thế Xuân Kiều không có nói gì về công tử với bọn chúng à?

Trầm Lãng cười:

- Cô đoán xem cô ả có nói không?

Nhiễm Hương mở tròn đôi mắt:

- Nó nói gì nhỉ?

Trầm Lãng hỏi:

- Nếu muốn Khoái Lạc Vương giết tôi thì cô ả sẽ nói sao?

Nhiễm Hương chớp chớp mắt:

- Có lẽ sẽ nói là công tử đến tìm hấn quấy rầy, có thể nói công tử muốn tìm giết hấn... thì tự nhiên hấn sẽ giết công tử...

Trầm Lãng vỗ tay:

- Thế thì có lẽ đúng. Cô ả là đàn bà, cô cũng là đàn bà, ý nghĩ có lẽ rất giống nhau... Cũng có công hiệu và cũng độc ác như nhau.

Nhiễm Hương hỏi:

- Mà thật nó bảo như thế à?

Trầm Lãng gật đầu:

- Hấn là như thế.

Nhiễm Hương dậm chân:

- Thật là con quỷ ác độc. Thế bọn môn hạ Khoái Lạc Vương nghe rồi có thái độ ra sao? Tha công tử à?

Trầm Lãng nói:

- Tự nhiên họ không tha, nhưng không tha cũng không được. Vì tôi đuổi họ về, bảo họ nói lại với Khoái Lạc Vương...

Nhiễm Hương la lớn:

- Sao... sao công tử lại làm thế? Nếu Khoái Lạc Vương biết công tử là Trầm Lãng thì hấn dễ gì buông tha,, Hấn đến là giết công tử ngay.

Trầm Lãng cười:

- Tại sao hấn lại phải giết tôi?

Nhiễm Hương nói:

- Thật là ngu, công tử không biết tiếng tăm của chính mình nữa à? Tai mắt của Khoái Lạc Vương nhiều lắm, làm sao hấn lại không nghe danh công tử?

Trầm Lãng hỏi:

- Nhưng nghe rồi sao?

Nhiễm Hương thiếu điều la lớn:

- Trầm Lãng xem Khoái Lạc Vương là kẻ thù, chuyện đó ai lại không biết?

Trầm Lãng nói:

- Chính tôi muốn hấn biết như thế.

Nhiễm Hương tròn xoe đôi mắt:

- Trời đất. Điên rồi chắc?

Trầm Lãng cười:

- Nếu hấn biết tôi là kẻ đối địch với hấn thì tự nhiên hấn cũng sẽ biết ít ra tôi cũng phải là một con người có hạng trong giang hồ, và tự nhiên hấn tìm cách mua chuộc để thu dụng. Khi nào mua chuộc không được thì hấn mới tính chuyện khác. Hiểu như thế mới là hiểu đúng về con người của Khoái Lạc Vương.

Nhiễm Hương cau mặt:

- Nhưng... nhưng với công tử thì hấn sẽ không làm công việc mua chuộc để thu dụng đâu.

Trầm Lãng hỏi:

- Tại sao thế?

Nhiễm Hương nói:

- Vì hấn biết công tử là người không mua chuộc được.

Trầm Lãng cười lớn:

- Tại sao tôi lại là người không mua chuộc được? Chẳng lẽ tôi là con người quá tốt à? Tôi hỏi cô, trong giang hồ hiện nay ai là người chịu thiên hạ khinh thường bằng tôi?

Chính cô đó, cô có quả quyết được tôi là người tốt hay xấu không chứ?

Nhiễm Hương hơi khựng:

- A... a... công tử....

Trầm Lãng cười:

- Vậy là được rồi, cả cô mà còn không đoán định được thì Khoái Lạc Vương kể như mù tịt. Và tự nhiên hấn sẽ làm thử, ít ra cũng nhấp nhấp thăm dò. Hấn làm thế là hấn thành công.

Suy nghĩ giâu lâu, Nhiễm Hương lắc đầu:

- Không được, như vậy là quá mạo hiểm.

Trầm Lãng nói:

- Đối phó với hạng người như vậy, không mạo hiểm làm sao thành công?

Nhiễm Hương lắc đầu thờ ra:

- Tôi vẫn biết đối phó với một con người phi thường thì phải có thủ đoạn phi thường nhưng... nhưng công tử....

Trầm Lãng cười:

- Cô nương đừng lo cho tôi, tôi không chết được đâu.

Nhiễm Hương vụt lườm mắt:

- Tôi mà lo cho công tử? Xí, còn lâu... chết đâu thì chết, có bị chặt đầu xẻ da tôi cũng không rớt một giọt nước mắt nữa là...

Trầm Lãng rùn vai:

- Ai được người đẹp oán ghét là một chuyện vô cùng thú vị, rất tiếc đàn ông trên đời phần đông không được hưởng mùi vị đó...

Trầm Lãng thành linh phóng tới mở toang cánh cửa, Xuân Kiều đang đứng bên ngoài...

Trầm Lãng nhìn xói vào mặt cô ta cười lớn:

- Cô cũng đến gọi chúng tôi đi ăn cơm nữa đấy à? Sao mà sớm thế?

Xuân Kiều đứng chết khựng, mặt đỏ bừng bừng...

Cô nàng thẹn quá đâm tức. Không hiểu tại sao gã tiểu tử này lại thính tai quá, có lẽ con mèo đầu thai lên nó chắc?

Trầm Lãng lại cười:

- Có lúc tại hạ cũng lầy làm lạ, không hiểu lỗi tai mình tại sao lại nhạy quá. Mà lỗi tai càng nhạy thì lại càng khổ vì ngay trong giấc ngủ cũng bị giật mình.

Mặt Xuân Kiều càng đỏ hơn nữa, cô ta ấp úng:

- Tôi... tôi đến để xem...

Trầm Lãng nheo mắt:

- Xem chi thế cô? Xem tôi đã chết chưa à?

Xuân Kiều nhăn mặt:

- Trầm công tử... đùa chi thế.

Trầm Lãng cười:

- Tại hạ thích nói đùa lắm, vì thế mà có rất nhiều người tức vì không làm cho tại hạ chết được... Chỉ tiếc vì tại hạ khó chết quá?

Xuân Kiều gượng cười đánh trống lảng:

- A...a... Trầm công tử... Nhiễm cô nương đêm hôm có ngon giấc không ạ?

Nhiễm Hương lạnh lùng:

- Ngon, rất ngon, chắc cô nương đêm hôm không ngủ được? Xem kia, mắt thâm quầng, chắc mệt đuối đi à? Bữa nay ráng ngủ cho lại sức nhé.

Vốn là một con người không chịu thua ai một tiếng, nhưng bây giờ thì Xuân Kiều đành phải ngậm câm, thiếu điều độn thổ.

Trầm Lăng cười:

- Khách khứa sắp đến rồi đấy, Xuân Kiều cô nương nên lo đi... sắp đặt đi, bồi tiếp với chúng tôi mãi làm chúng tôi áy náy quá.

Xuân Kiều lật đật nói:

- Vâng vâng... tôi xin phép kiếu...

Trầm Lăng nói:

- Không biết chúng tôi có nhờ cô Xuân Thủy đưa đi dạo một vòng được không nhỉ?

Xuân Kiều nói:

- Được được... có sao, có sao?

Cô ta nói mà không dám quay lại, cứ cúi mặt đi riết...

Nhiễm Hương cười lớn:

- Xuân Kiều cô nương, đi cẩn thận chứ... Coi chừng lắc quá gãy ngang eo ếch đó, eo ếch cô nương mà gãy thì nhiều người khóc lắm nghe.

Xuân Thủy nghe tim đập bình bình ngay từ lúc nghe nói Trầm Lăng bảo đưa đi du ngoạn...

Thật là một chuyện chỉ ước nằm mộng mà cũng không được, chứ đừng nói là sự thật...

Chỉ tức cái con “hồ ly” cứ chàng ràng một bên hoài. Tại làm sao “nó” lại không xông dịch mà chết cái cho rồi... Xuân Thủy nghiên răng hậm hực...

Lá rừng xanh mướt màu xuân, suối trong gió mát và ánh trăng ban mai như dệt gấm thêu hoa...

Xuân Thủy như mất hồn mất vía, Trầm Lăng hỏi đâu nói đó, nàng quên luôn mình còn có kẻ thứ ba...

Thình lình tiếng động vụt rộn lên...

Tiếng xe ngựa từ ven rừng đỗ lại...

Cỗ xe đen bóng loáng, bên ngoài không trang sức gì nhiều, nhưng tự nhiên dáng sắc rất hào hoa...

Ngựa kéo xe chân dài tai nhỏ, vó bỏ vừa nhẹ vừa mau, vững vàng chắc chắn, đủ thấy đó là một giống ngựa quý miền đồng cỏ.

Kẻ đánh xe mình vận áo chẹt buông lỏng tay cương, thư thả ngồi dựa thành xe y như không chăm chú lắm đối với con kiện mã đã thuần.

Trước xe sau xe, tám kỵ sĩ hộ vệ, đầu ngựa cất cao mà mặt người nào cũng rất ngang nhiên, họ đều vận áo màu lam, dáng sắc hùng hùng củ củ...

Trầm Lãng nhìn xuống gật gù:

- Khí phái thật là uy vũ.

Nhiễm Hương kêu lên:

- Hay là Khoái Lạc Vương?

Xuân Thủy cười lạt:

- Khoái Lạc Vương? Hừ, Khoái Lạc Vương mà đi như thế đó à? Khoái Lạc Vương đến là trời đất rung chuyển, là cát chạy đá bay, đâu có phải “thiên hạ thái bình” như thế? Nhiễm Hương cô nương hơi xem nhẹ Khoái Lạc Vương đấy.

Nhiễm Hương hỏi:

- Chứ ai thế?

Xuân Thủy nói:

- Chắc cô nương cũng không biết người này đâu.

Trầm Lãng cười:

- Thì nói cho người ta biết.

Trầm Lãng cười là Xuân Thủy cũng cười:

- Người ấy họ Trịnh, và người ta gọi là Trịnh Lan Châu.

Nhiễm Hương mím miệng rửa thềm: “Con quý cái, ta hỏi mi không nói, Trầm Lãng mới hở môi là mi đã lật đật thừa liền”.

Trầm Lãng lại cười:

- Trịnh Lan Châu? Con người ấy là người như thế nào mà khí phái xem rằm rộ thế?

Xuân Thủy nói:

- Nghe nói là thế gia công tử của thành Lan Châu này... Nghe nói hầu hết những vườn cây ăn trái lớn nhất trong vùng phụ cận Lan Châu đều là của người ấy, có thể nói đó là tay cự phách danh gia.

Trầm Lãng gật gù:

- A...

Cỗ xe đen đi qua không bao lâu, thì từ phía sau bụi cuốn mịt trời, tiếng xe tiếng ngựa vang lên rầm rập...

Mười sáu con kiện mã kéo hai cỗ xe thật lớn, hàm ngựa, thành xe mạ vàng sáng chói, cả những khoen, cả tay cương, đầu gọng xe cũng đều bịt bằng vàng.

Roi da vút vào không khí nghe tron trót, gã đại đánh xe vai u thịt bắp, mình mặc áo gấm theo kim tuyến, xe, ngựa lẫn người đều toát ra một hơi hám cực kỳ sang trọng...

Trầm Lãng nhìn chăm chú và chột bật cười:

- Xem chừng như chỗ có thể phơi vàng lên được là họ phơi tất cả, giá mà trên mặt phết vàng được là có lẽ họ cũng phết tuốt luôn.

Xuân Thủy sặc cười:

- Vàng của hắn nhiều lắm.

Trầm Lãng hỏi:

- Nhưng người ấy là hạng nào thế?

Xuân Thủy nói:

- Nghe nói hắn là kẻ chặn lừa, không biết nhờ đâu mà sau này lại phát hiện được mỏ vàng, nhà hắn vàng phải kéo bằng xe, vì thế mà tôn tính Chu Khoái Cước của hắn được sửa thành là Chu Thiên Phú. Ý muốn nói cái “phú” của hắn là do trời ban ấy mà.

Trầm Lãng cười:

- Thì ra hắn là kẻ giàu “đâm hông”.

Nhiễm Hương cau mặt:

- Hèn gì xa xa mà đã ngửi thấy hơi đồng.

Trầm Lãng cười:

- Khí phách của kẻ giàu bộc phát, giàu “đâm hông”, mới ngó qua thì cũng rền rền rang rang, nhưng nếu nhìn kỹ thì không làm sao bằng được hạng thế gia vọng tộc, y như con khỉ mặc long bào vậy mà... làm gì thì làm, con khỉ không thể thành người.

Xuân Thủy cười hăng hắc:

- Nhưng hắn không giống khỉ mà lại giống lợn nòi.

Đám ngựa xe “bịt vàng” đi qua khỏi, Trầm Lãng chột cau mày:

- In là còn nữa...

Xuân Thủy nói:

- Trưa nay có người.

Trầm Lãng hỏi:

- Ai thế? Lại phú gia?...

Xuân Thủy nói:

- Không phải danh gia, cự phú...

Cô ta nói chưa dứt chột nghe tiếng vó ngựa vọng lên...

Tiếng ngựa lần này thật lạ, mới nghe từ xa thì thoắt đã đến nơi, bảy con kiện mã chờ bảy người kỵ sĩ...

Bảy tên kỵ sĩ mình vận áo ngắn màu xanh, đầu quấn khăn xanh, cách ăn mặc của họ có vẻ là lạ...

Nhiễm Hương hỏi:

- Thế mà cũng là hào hoa cự phú à?

Xuân Thủy nói:

- Tự nhiên, ăn mặc tuy như thế nhưng không phải tầm thường đâu nhé. Ai mà chỉ trông vào quần áo là làm to.

Trầm Lãng tai thì nghe mà mắt lại chăm chăm vào một người. Người đó cách ăn mặc tuy không khác sáu người kia mấy, nhưng khí sắc thì lại khác xa, cho dù đứng lộn lạo trong hàng bảy người, song bất cứ ai liếc qua thì vẫn nổi bật rõ ràng.

Trầm Lãng gật gù:

- Là một hảo hán, xem dáng sắc nhiều điểm tương tự Hùng Miêu Nhi.

Xuân Thủy cười:

- Mèo à? Không phải đâu, hấn là rồng đấy.

Trầm Lãng nhướng mắt:

- Rồng?

Xuân Thủy cười càng lớn:

- Ủ, hấn họ Long. Long Tứ Hải. Nhưng không ai gọi tên cả, trước mặt hấn ai cũng gọi là Long Lão Đại.

Trầm Lãng hỏi:

- Hấn là hạng người như thế nào?

Xuân Thủy nói:

- Nghe nói tất cả sự vận chuyển thuyền bè trên Hoàng Hà đều do một tay đấy.

Tất cả sự vận chuyển lại qua phải do hấn định đoạt chi phối.

Trầm Lãng gật gù:

- Sự làm ăn về thủy vận ở giải Hoàng Hà nghe đâu lớn lắm, vì nơi đó là trục chính để lưu thông về đường thủy, mà sông Hoàng Hà nước lại chảy xiết lắm, anh hùng hảo hán tụ tập rất đông, nếu là kẻ đứng đầu, thì người này không phải là tầm thường.

Nhiễm Hương bĩu môi:

- Xem cách ăn mặc, dáng điệu thì giỏi lắm là ăn cướp chứ có gì mà phải gọi là “lão đại”, “đại ca”?...

Trầm Lãng cười:

- Thật ra thì danh từ đó không phải là hoàn toàn căn cứ vào võ công giỏi dở, vì có một số dượng như có số làm “đại ca”, chẳng hạn như Hùng Miêu Nhi cũng là một trong số đó...

Nhiễm Hương cười:

- Mở miệng là Hùng Miêu Nhi. Nhớ hấn à? Nhưng liệu hấn có nhớ lại không? Coi chừng bây giờ thì hấn đã xấp với Chu cô nương của công tử rồi đấy.

Trầm Lãng nhướn mày:

- Cô nghĩ là ai cũng như cô cả.

Nhiễm Hương hơi giật mình thụt lui, vì khi câu nói đó, vẻ mặt Trầm Lãng hơi đổi sắc...

Một vẻ mặt thiếu mất nụ cười, vẻ mặt lạnh băng mà Nhiễm Hương chưa thấy có nơi Trầm Lãng bao giờ.

Xuân Thủy thấy không sót một cử chỉ nào, nếu không ngăn Nhiễm Hương thì có lẽ cô ta đã vỗ tay thích chí...

Cũng may, ngay lúc đó đoàn người của Long Tứ Hải đã đi qua, và tiếp theo là mấy mươi người tiền hô hậu ủng, vây quanh một chiếc kiệu buông rèm màu xanh, họ vừa đi vừa cười om sòm.

Đám người nam có nữ có, quần áo thì đủ màu xanh đỏ, hầu hết đều trạc khoảng mười bảy mười tám tuổi...

Họ quàng tay nhau cười cười nói nói, có nhiều cô cậu miệng hầy còn nhai bánh trái, vỏ trái cây quăng vãi cùng đường...

Cả trong chiếc kiệu cũng có vỏ lê vỏ chuối liệng ra, và trong đó cũng có tiếng cười cười nói nói, nam có nữ có. Theo tiếng ồn thì trong kiệu ít nhất cũng là năm sáu người nữa.

Vừa thấy đám đó, Xuân Thủy vụt cau mày:

- Bọn ông nội con nít này sao bữa nay lại cũng đến đây cà?

Trầm Lãng nói:

- Họ là ai vậy?

Xuân Thủy thở ra:

- Bọn đó là đám con cung của nhà giàu, tối ngày rong chơi khắp thành Lan Châu phá phách không chịu nổi. Người ta gọi chúng là đám du đãng nhà giàu.

Trầm Lãng nói:

- Nhưng chiếc kiệu đó in là kiệu quan mà? Sao lại cũng lộn trong đám này?

Xuân Thủy cười:

- Cái gã chủ kiệu ấy cũng là con cung đấy. Lúc cha hắn sống thì hắn cũng chơi với đám lưu manh ấy, phá tán con gái nhà lành, khi cha hắn chết thì hắn càng buông tung hơn nữa, hắn như là chỉ huy của đám lưu manh ấy.

Trầm Lãng cười:

- Thì ra họ là đám công tử tiểu thư mất dạy...

Xuân Thủy nói:

- Nhưng không ai là không sợ chúng, chúng ngang ngược lắm, thiếu nữ thiếu phụ gì nếu chúng thích là chúng phá, ai ai nghe đến danh "Tiểu Bá Vương" là đều phải tránh.

Trầm Lãng hỏi:

- Mà sao bữa nay họ lại đến đây đông thế? Danh gia, cự phú mà luôn cả bọn lưu manh này nữa, có hội gì à?

Xuân Thủy nói:

- Khoái Lạc Vương hẹn họ đến để đánh bạc. Mỗi lần Khoái Lạc Vương đến đều kéo cả bọn thế gia hào phú.

Trầm Lãng cười:

- Đúng rồi, Khoái Lạc Vương là con sâu cờ bạc, trừ số người này ra thì còn ai làm cho hắn hết cơn ghiền đó.

Xuân Thủy cười:

- Thế lẽ đánh bạc của Khoái Lạc Vương qui mô lắm, cho nên ai cũng thích...

Trầm công tử có thích tham gia không?

Trầm Lãng chớp mắt mỉm cười:

- Để xem, có lẽ cũng nên...

Đên tối xong, Trầm Lãng ngồi đợi trong phòng.

Không lâu lắm, bên ngoài đã vọng tiếng ồn ào. Tiếng xe, tiếng ngựa, tiếng cười nói vang rân.

Bao nhiêu tiếng động hỗn tạp rộn lên ngót nửa giờ, y như là cả ngàn vạn người tụ tập, Nhiễm Hương hồi hộp:

- Khoái Lạc Vương đã đến rồi.

Trầm Lãng cười:

- Có lẽ, Xuân Thủy đã nói là “long trời lở đất” kia mà.

Nhiễm Hương hơi lo:

- Làm... làm sao bây giờ.

Trầm Lãng nói:

- Chờ xem.

Nhiễm Hương cau mặt:

- Chờ? Chờ như thế này sao?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Cô sợ hắn sẽ không tìm đến tôi à?

Vừa nói, Trầm Lãng vừa ngồi dựa ghế lim dim...

Nhiễm Hương thì cứ đi qua đi lại trong phòng xem y như là sốt ruột lắm... Cô ta đi cả trăm vòng mà vẫn chưa thấy gì về Khoái Lạc Vương...

Nàng nôn nóng lại gần Trầm Lãng:

- Làm gì mà ngồi chết đó vậy?

Trầm Lãng cười:

- Dưỡng thần cho đầy đủ để đối phó với Khoái Lạc Vương chứ.

Nhiễm Hương tái mặt:

- Công tử muốn so tài với hắn?

Trầm Lãng cười:

- Chứ sao, nhưng không phải so tài về võ học, mà là so tài đánh bạc... Bao nhiêu vàng bạc Vương phu nhân giao cho, bữa nay chắc phải dùng rồi đó.

Nhiễm Hương chớp mắt:

- Nhưng... bây giờ...

Trầm Lãng chặn nói:

- Bây giờ thì phải dưỡng thần. Phải có tinh thần đầy đủ, vì lúc đánh bạc không phải dùng sức lực mà lại hao phí tinh thần rất nhiều, nó không khác là một trận ác đấu.

Trên bàn đánh bạc biến hóa khôn lường, sự nguy hiểm của nó có khi còn hơn ở chiến trường gấp bội.

Nhiễm Hương hỏi:

- Có phải công tử muốn cho hắn được, cho hắn thắng để làm lễ tiễn thân chẳng?

Trầm Lăng cười:

- Tôi không thể để thua, vì nếu ai thua, người đó làm sao lại được hắn xem trọng được.

Ngưng một giây, Trầm Lăng nói tiếp:

- Đánh bạc hay đánh cuộc là một vấn đề đấu trí, nếu thua để hắn xem thường, thì hắn đâu có tính chuyện mua chuộc? Mà nếu tôi không đáng giá để cho hắn mua chuộc thì e rằng hắn sẽ mua tính mạng...

Thấy Nhiễm Hương hơi ngơ ngác, Trầm Lăng mỉm cười:

- Vì thế, nếu tôi không làm cho hắn tơi bời trên bàn đồ bác, thì chẳng những bao nhiêu kế hoạch đều hỏng bét, mà tính mạng cũng khó bảo toàn.

Nhiễm Hương băn khoăn:

- Nhưng có nắm chắc sẽ thắng hắn không?

Trầm Lăng nói:

- Điều đó thì không chắc lắm.

Nhiễm Hương hơi sợ:

- Đã không chắc mà lại ngồi yên đó không lo gì cả...

Trầm Lăng cười:

- Sao cô biết là tôi không lo?

Nhiễm Hương nói:

- Nhưng ít nhất tôi cũng phải thấy cái lo ấy chứ.

Trầm Lăng cười lớn:

- Nếu lo mà để cho cô thấy thì còn đánh bạc với ai được nữa? Nơi sòng bạc chỉ trong chớp mắt là thiên biến vạn hóa, ai không bình tĩnh là người đó sẽ thua.

Nhiễm Hương cười:

- Tưởng công tử chỉ biết uống rượu, không dè lại còn là tay cờ bạc nữa...

Ngay lúc đó chợt nghe có tiếng hỏi lớn bên ngoài:

- Có phải Trầm công tử ở đây không?

Nhiễm Hương rúng động, kêu khẽ:

- Tới rồi đó.

Trầm Lãng mở cửa, thấy một gã thiếu niên tuấn tú mình mặc áo gấm trên tay bung một lá thiệp hồng...

Vừa thấy Trầm Lãng, gã thiếu niên vòng tay:

- Các hạ có phải là Trầm công tử?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Vâng, chính tôi đây tức hạ có phải là sứ giả của Khoái Lạc Vương chăng?

Gã thiếu niên ném tia mắt “ước lượng” và lại vòng tay:

- Tiểu nhân là “Cấp phong Thập Bát” môn hạ của Hoan Hi Vương, phụng mạng Vương gia mang thư đến cho công tử.

Hắn vừa nói vừa bước lên hai bước hai tay nâng tấm thiệp ngang mày đưa thẳng ra...

Cử chỉ của hắn thật là đúng lễ, nhưng đồng thời cũng là một sát thủ trong quyền pháp “Cử Án Tề Mi”, chỉ cần Trầm Lãng sơ sẩy một chút là lập tức sẽ thảm bại...

Trầm Lãng thản nhiên vòng tay:

- Thật là làm nhọc huynh đài quá lắm...

Vòng tay của Trầm Lãng từ giữa ngực đưa lên thật là đẹp mắt một cách rất đúng phép... và chưa chạm đến đâu thì lá thiệp trên tay gã thiếu niên đã qua tay Trầm Lãng...

Gã thiếu niên cắn răng thụt lui ba bước, rồi lại khom mình:

- Trầm công tử thủ lễ... quá nhiều.

Trầm Lãng cười:

- Không dám, không dám...

Vừa nói vừa mở ngay tấm thiệp thấy ghi:

“Giờ tỵ đêm nay có buổi tiệc mọn trân trọng xin mời. Sau khi bữa tiệc hãy còn có trò vui, mong các hạ quang lâm”

Lá thiệp không đề gởi cho ai mà cũng không ký tên ai, Trầm Lãng mỉm cười:

- Xin phiền tức hạ chuyển lời lại với Vương gia, tại hạ sẽ đến đúng giờ.

Gã thiếu niên nhìn Trầm Lãng bằng tia mắt có vẻ khâm phục và vòng tay:

- Vâng.

Hắn quay mình thật nhanh, bước đi thật lẹ...

Nhiễm Hương cau mày:

- Giờ tỵ. Thật là quái vật mời khách cũng lựa cái giờ quái dị... Có lẽ hắn muốn lựa cái giờ ngái ngủ của người ta để cho dễ bề nuốt sống chắc.

Trầm Lãng cười:

- Vì thế nên bây giờ tôi mới cố dưỡng thần để đối phó...

Còn khoảng nữa giờ nữa là đúng giờ tý.

Ngủ một giấc thẳng băng, Trầm Lãng thức dậy đi rửa mặt.

Sau đó thay một bộ đồ thật nhẹ, lấy tất cả vàng bạc của Vương phu nhân cấp gói lại đàng hoàng cho vào túi bên hông.

Xong xuôi, rót một chén trà thật đậm, chọn một chiếc ghế thoải mái nhắm nháp chờ giờ. Chờ giờ quyết định của một trận ác chiến.

Nhiễm Hương bút rút thở ra:

- Sao mà thư thả quá thế? Tôi lo muốn chết.

Nàng cũng đã sửa soạn chỉnh tề, quần áo thật đẹp, hơi hương thơm phức và vẻ mặt thật rạng rỡ nhưng đậm nét âu lo...

Nàng lo sợ Trầm Lãng sẽ thua. Một khi đã thua rồi thì hậu quả thật không biết sao mà lường được.

Nàng xăn xăn xó vó:

- Trầm Lãng, tôi van công tử, nói cho tôi biết coi có chắc ăn không?

Trầm Lãng nhắm mắt mỉm cười:

- Chưa thấy phương thức đồ bác của Khoái Lạc Vương thì hãy còn chưa nói được.

Nhiễm Hương gặng lại:

- Mà độ coi chắc được nửa phân không? Có lẽ ít nhất cũng được phân nửa thắng...

Trầm Lãng nói:

- Có thể.

Nhiễm Hương thở phào y như đã thắng:

- Cảm ơn trời phật...

Trầm Lãng nói luôn:

- Số vàng bạc chỉ còn có mười vạn tám ngàn lượng, Khoái Lạc Vương thì nhất định có hơn nhiều, mà nguyên tắc đồ bác, ai có nhiều vốn là đã nắm được một phần thắng trước.

Nhiễm Hương dậm chân:

- Phải dè như thế thì mang đi nhiều hơn một chút.

Trầm Lãng nói:

- Cũng không sao, chỉ cần đừng cho Khoái Lạc Vương biết vốn mình ít hay nhiều, thì hẳn cũng sẽ không dám đánh bừa đâu...

Hắn mỉm cười nói tiếp:

- Phải “móc” thêm của người khác một mớ rồi mới đánh ván sinh tử với Khoái Lạc Vương được, Trịnh Lan Châu và Long Tứ Hải thì chắc cùng già dặn lắm, chỉ có Chu Thiên Phú và Tiểu Bá Vương thì có thể là “nai tơ”... Hai người này thì có hy vọng “móc” dễ hơn.

Nhiễm Hương sắc cười:

- Nai tơ. Nhưng công tử đừng hóa ra nai tơ để cho thiên hạ thị đố nhé.

Trầm Lãng dòm ra cửa sổ thấy hai chiếc đèn lồng từ xa đi lại. Hắn đứng lên kéo áo Nhiễm Hương:

- Đi, có người đến rước kìa.

Quả nhiên, cả hai được đưa đến “Thúy Trúc Hiên”

Thúy Trúc Hiên là một “hành cung” của Khoái Lạc Vương dành nghỉ những ngày mùa hạ, nơi đó vườn cây rậm mát, hoa đua nở khắp vườn, và cũng là một nơi rộng rãi khoáng khoáng nhất vùng.

Bên ngoài “Thúy Trúc Hiên” đèn hoa kết tuôn, nhưng lại thanh tịnh lạ lùng, không một tiếng nói, không một người qua lại. Chỉ có trong bóng tối chung quanh là có thấp thoáng có lẽ là những kẻ bố phòng.

Bàn tiệc đã dọn ra đủ mặt sơn hào hải vị, toàn những thức ăn lạ miệng, toàn là những thức tươi mà lại là những thứ sản xuất ở các vùng xa... Chúng tỏ sự chuẩn bị cực kỳ thịnh soạn.

Quả không ngoài ý liệu của Trầm Lãng và đúng y như phần “đặc điểm trong lý lịch” nơi Nhân Nghĩa Trang, thức ăn quý thật nhiều, nhưng hoàn toàn không có thịt. Và điều hơi lạ là trong nhà trang hoàng thanh khiết đơn sơ, chứ không phải cố ý phô trương như những nhà quyền quý.

Chén bát không phải là vàng ngọc như người ta tưởng mà lại toàn bằng đồ sứ, lẽ tự nhiên là đồ sứ quý thời xưa, nhiều vật sản xuất từ đời Hán đời Đường...

Nhớ lại chuyện Chu Thất Thất giả Khoái Lạc Vương, Trầm Lãng bật cười...

Đây mới thật là khí phái của Khoái Lạc Vương, cung cách của Chu Thất Thất bày ra chỉ là một nhà giàu bộc phát...

Nơi bàn tiệc đã có ngồi sẵn tám chín người.

Liếc mắt qua, Trầm Lãng nhận ra trước nhất là Long Tứ Hải, cách phục sức của hắn so với người đồng bàn, cũng y như một con gà đứng chung bầy hạc... Nhưng khí phách của hắn thì lại y như hạc đứng giữa bầy gà. Hắn là một con người nổi bật.

Ngồi bên Long Tứ Hải là một lão trung niên vừa lùn vừa mập, có chòm râu ngắn thưa, hăn ăn vận cũng đơn sơ không có gì đáng chú ý. Chỉ có chiếc ống điếu của hăn là đập vào mắt thiên hạ nhiều nhất, nó làm bằng một thứ ngọc ản màu xanh biếc.

Quả là một báu vật bất phàm.

Dòm quanh nhận diện bằng xét đoán, nhất định hăn là Trịnh Lan Châu chứ không còn ai nữa...

Bên cạnh Trịnh Lan Châu là một người cũng nổi bật. Hăn nổi bật vì trang sức.

Toàn thân hăn đeo không biết bao nhiêu vật, mỗi vật không dưới ngàn vàng. Nhưng dáng điệu của hăn thì y như một gã ăn mày được người ta đem vàng phủ lên mình, hăn có vẻ dương dương tự đắc. Thêm một điểm “khó coi” là khô mặt hăn dài thòng như mặt ngựa...

Không cần tốn công suy nghĩ Trầm Lãng biết ngay đó là một nhà giàu “đâm hông” vàng bạc bó đầy người, nào nhẫn, hoa tai, vòng cổ, cài đầu... không còn một chỗ nào là không vàng bạc. Cô ta ngồi dựa trong mình Chu Thiên Phú mà đôi mắt thì lảo liêng hết liếc người này, lại đưa tình người khác, cô ta chỉ thiếu một tấm định bài ghi hai chữ “kỹ nữ” nữa thôi...

Trầm Lãng cười thâm: “Người nào của nấy, có Chu Thiên Phú thì phải có ả này”

Và mút đầu bàn là “Tiểu Bá Vương”

Hăn là một gã khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhưng mi mắt thì lại hơi sụp xuống nhiều, đôi mắt không phải nhỏ nhưng trông lơ lạc mất thần như một kẻ nghiện ngập...

Hăn ăn mặc có vẻ hơn Chu Thiên Phú, và bên hăn cũng có một cô gái.. Cô gái này ăn mặc còn “kính” hơn Chu Thiên Phú nữa...

Aùo cô ta y như áo lá ngắn cùn cốn, từ tay đến nách, từ cổ đến ngực rồi nhảy vọt xuống bụng, da thịt phơi bày lồ lộ, kiểm điểm cho kỹ, trên mình cô ta, chỗ nào manh áo lớn hơn hết cũng không che kín bàn tay.

Vòng vàng chuỗi ngọc khua vang theo từng cử động.

Cô ta độ chừng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng vẻ mặt thì lại “ta đây” lắm.

Trầm Lãng không dám liếc cô ta đến hai lần, nhưng cô ta lại vỗ vỗ chiếc ghé trong kẻ bên và với giọng kẻ cả:

- Cậu bé, ngồi đây đi.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đa tạ, nhưng ...

Cô gái trừng mắt:

- Nhưng cái gì? Ghế này không có “lửa” đâu mà sợ.

Trầm Lãng ngoan ngoãn ngồi xuống...

Cô gái ấy lại nói Nhiễm Hương:

- Bạn có mắt tinh đời đấy, cậu bé ấy xem chừng “chưa sạch” lắm, nhưng “tương lai” lắm đa nghe, tôi kinh nghiệm nhiều mà bạn.

Nhiễm Hương tức lắm, muốn xán cho cô ả một tát, nhưng cũng ráng vuốt ngực ngồi xuống.

Cô gái vỗ vỗ vai Trầm Lãng và cười ha hả:

- Tôi tên là Hạ Nguyên Nguyên, nhưng bè bạn thì lại kính là “Nữ Bá Vương”, anh bạn bên đây là “Tiểu Bá Vương” đó. Bạn tên gì?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tại hạ tên Trầm Lãng.

Hạ Nguyên Nguyên gật gù:

- Trầm Lãng ... tên nghe cũng khá.

Và cô ta lại vỗ vai Tiểu Bá Vương:

- Đây, xem hấn có thể làm bạn với mình được không?

Tiểu Bá Vương đang tẩn mẩn mấy viên xúc xắc để sắp hình cái tháp, bị vỗ vai làm cho hình tháp đổ lộn cộc...

Hấn nướng đôi mắt lơ lơ nhìn Trầm Lãng:

- Ủ... coi cũng được... mà hổng biết hấn được mấy “câu”? Sao? Liệu chịu nổi không? Chịu hông nổi thì làm nhiệm vụ đưa lưng... Biết “đưa lưng” hông? Nghĩa là gặp gái thì quay lưng lại, để mặc cho đại ca... đối phó còn gặp tay đấm thì... đưa lưng ra chịu. Biết hông?